

фонъ Бюловъ. По починъ на близкитъ му, се издава — до „Приятелитъ на Вагн. изкуство“ единъ позивъ за събиране срѣдства за представяне на грандиозната негова тетралогия „Прѣстенътъ на Нибелунга“. Въ скоро време цѣла Германия се покрива съ „Вагнерови дружества“, и се събира нуждната сума за построяване на специаленъ театъръ. Тогава В. се завръща въ Германия и, подъ негово наблюдение, се осъществява този театъръ — по плана, направенъ отъ архитектъ Земперъ. По таквъ начинъ се изгражда храма на В-вото изкуство — Байройтскиятъ театъръ, дето — на 13, 14, 16 и 17 августъ 1876 бива представена, за първи пѣтъ, тетралогията — въ присѣдствието на слушатели отъ всички части на Германия, та по този начинъ тѣзи представления взематъ видъ на гръцкитъ олимпийски празници.

1882 последва и „Парсифалъ“ — творение предназначено, по завета на В., само за Байройтъ, а другаде да се дава следъ 30 години отъ смъртъта му. Споредъ този заветъ, отъ 1913 творението започва да се дава навсѣкжде. „Парсифалъ“ е музикална драма съ символистично-култовъ характеръ. Въ напреднала вече възраст — замислилъ пълна за нова творба върху браманската приказка „Буда“, неочаквано го намира смъртъта въ Венеция, отдето останкитъ му биватъ пренесени въ Байройтъ и погребани въ неговата вила.

Основната идея на В. въ неговитъ музикални драми е: пълно посреждане на текстъ и музика. Последната, сама за себе си, при В. не оказва истински пълно въздействие върху слушателя, а само въ съединение съ текста — и при сценическа обстановка. Въ връзка съ тази основна мисль на В. стои неговата музикално драматична техника, създаване нови изразни срѣдства — въ мелодия, ритъмъ, хармония, използване на лейтмотива, премахване раздѣлното постройката на отдѣлни завършени номера, внасяне на програмно — изобразителни елементи. Съ своята реформа В. гласна музикалната драма къмъ нейното истинско предназначение, и упражни едно голямо влияние върху понататъшното развитие на драматическата музика. Съ грандиознитъ

сцени отъ природата и картини отъ нея, които В. е нарисувалъ съ тонове въ музикалнитъ си драми, се явява като единъ отъ първомайсторитъ на програмно-изобразителната музика новоромантикъ.

Вайглъ, Бруно — Weigl, Bruno — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 16 юни 1881 въ Бърно, училъ и живѣе въ родния си градъ; започналъ да компонира въ романтиченъ стилъ, по-късно преминава къмъ импресионистичния. Творби: пѣсни съ оркестъръ, композиции за органъ, хорове, и опера „Мадрагола“. Писалъ: „Наржчикъ на литературата за виолончелъ“ (1911, 1928, 1931). Учебникъ по хармония въ 2 части, „Наржчикъ на литературата за органъ“ III издание (1928).

Вайглъ, Йозефъ — Weigl, Joseph — плодовитъ компонистъ и диригентъ, род. 28 мартъ 1766 въ Айзенщадтъ (Унгария), умр. 3 февр. 1846, ученикъ на Албрехтсбергеръ (композиция) и Салиери (дирижиране), интендантъ, и после II капелмайсторъ на Императорската опера въ Виена. Писалъ надъ 30 опери, отличаващи се съ своята красива мелодика, най-популярна отъ които е — „Швейцарската фамилия“, нѣколко оратории („Страданията на Христа“ — най-ценна), много кантати, меси, офертории, камерна музика и малки инструментални пиеси.

Вайглъ, Карлъ — Weigl, Karl — компонистъ, род. 6 февр. 1881 въ Виена, училъ въ тамошнитъ консерватория и университетъ, и при Землински, сега — професоръ въ „Новата Виенска консерватория“. Творби: 2 симфонии, „Симфонична фантазия“ и „Фантастично интермецо“ — за оркестъръ; цигулковъ и клавиренъ (само за лѣвата рѣка) концерти; 3 струнни квартета, по една цигулка и виолончелова сонати; симфонична кантата — „Свѣтовенъ празникъ“, хорове — съ и безъ съпроводъ, пѣсни, клавирни нѣща, и втори концерти за пиано съ оркестъръ (1932).

Вайдлъ, Теодоръ — Veidl, Theodor — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 28 февр. 1885 въ Височани при Жатце (Чехославия), училъ музикознание въ Нѣмския университетъ и въ консерваторията въ Прага, където живѣе постоянно; отъ